

GEKRAAKT!

QV Uitgeverij
Postbus 1027
6501 BA Nijmegen
The Netherlands
Tel: 0031 (0)24-3243653
Website: www.qvuitgeverij.nl
E-mail: info@qvuitgeverij.nl

1e druk juni 2018 – Alle rechten voorbehouden

Ontwerp en opmaak: QV Uitgeverij/Anima vormgeving, Nijmegen
Druk: Damen Drukkers, Werkendam
ISBN 9789492435095

NUR 332

www.vierdaagsethriller.nl

© Rudy Dek, 2018 – Gekraakt!

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GEKRAAKT!

Rudy Dek

QV Uitgeverij
Nijmegen

Voor wie recht van onrecht kan onderscheiden,

Voorwoord

De slag om de Piersonstraat werd op 23 februari 1981 uitgevochten in het hart van Nijmegen. Niet alleen krakers, maar ook veel bewoners verzetten zich tegen de sloop van een aantal woningen en pakhuis De Eenhoorn. Dit ten faveure van een parkeergarage. Zes maanden lang keek het stadsbestuur lijdzaam toe hoe krakers de panden bezet hielden, hoe daar een leefgemeenschap ontstond die op zoek was naar levensgeluk, niet voor enkelen, maar voor iedereen. Dit was Vrijstaat De Eenhoorn.

Dit boek vertelt niet het verhaal van die mensen van toen. In een nagenoeg zelfde setting, met dezelfde denkbeelden en dezelfde muziek, is dit het verhaal van andere mensen, mensen die ook op zoek zijn naar een rechtvaardige samenleving. De karakters in dit boek zijn geen van allen de mensen van toen, al lijken ze wel veel op hen.

Rudy Dek

1.

Waar kom jij vandaan? – Frank Boeijen

I

Oorlog in vreedstijd is best leuk.

Zo lang de zomer nog duurt, zit Rogier Hoofs in het Kronenburgerpark. Hij zit daar op een bank in het zonnetje en leest boeken over de Tweede Wereldoorlog. Het ene na het andere, maar vandaag wil het niet zo vlotten. Hij is afgeleid. Keer op keer kijkt hij over zijn boek en over zijn leesbrilletje naar de jongelui die daar op het gras met elkaar in een kring zitten. Er wordt gegeten, gedronken, muziek gemaakt, geklapt en gelachen, en dan ook gedronken. Vooral dat. Het is een vrolijk gezelschap, een gezelschap dat sterker de aandacht vraagt dan de oorlog in zijn boek.

Zo ben je jong en speel je met je vrienden, en dan ineens, alsof iemand aan de klok heeft gezeten, ben je op een punt beland waarop het tot je doordringt dat je de meeste tijd al hebt verbruikt. Een tijdmachine heb ik daarom nodig. Niet zozeer om door het verleden te reizen, maar een om mijn lichaam te verjongen. Er is nog zo veel te doen.

Onlangs was hij erover begonnen tegenover Emmy Jolie, toen ze door het park naar huis liep en hem daar zag zitten. Ze had een drukke dag achter de rug, zei ze nadat ze bij hem op het bankje plaatsnam en vertelde dat ze bij de politie duizenden en dan ook duizenden handen te kort kwamen. Onopgeloste zaken en verdwenen mensen, het was de berg waartegen een rechercheur elke dag opnieuw opkeek. Als we

te oud zijn om nog verder te leven, had hij gezegd, moeten we klaar zijn met die berg. Vind je ook niet? Anders voelt je dood zo zinloos aan. Ze glimlachte, niet zo zeer om wat hij zei maar *dat* hij het zei. Ze kende hem, de eeuwige piekeraar. Daarop zei hij dat er ook een kans was dat het allemaal precies andersom werkte: als de berg was opgelost, ging je als bij gebrek aan brandstof dood. Al met al was het een dilemma, en ze lachte nog meer. Toen, alsof iemand haar had aange- raakt, sloeg haar stemming om. Eerst leek het alsof ze er niets over wilde zeggen en zou opstappen, maar toen Rogier ernaar vroeg, vertelde ze dat ze een fout had gemaakt. Ze had iemand geslagen, een burger, een vent die een vrouw had verkracht en dat vergoelijkte door te zeggen dat het slechts om een zwarte vrouw ging. Zo'n vent dus. Hij zou nu wel een aanklacht tegen haar indienen, zei ze en dan had je de poppen aan het dansen. Ach, zo'n klap, had Rogier nog gezegd.

Op dat moment gaat zijn telefoon weer over. Nog maar een paar minuten geleden liet deze zich ook al horen, maar toen was hij sterk genoeg geweest om de oproep te negeren. De telefoon is een apparaat vol belangen, belangen groter dan de zomer of het park, groter dan de liefde, groter zelfs dan de verstrijkende tijd. Rogier aarzelt, houdt zijn blik op die jonge mensen daar op het gras, maar geeft zich dan gewonnen en trekt het toestel uit zijn borstzak.

Het is een onbekende vrouw. Ze stelt zich niet voor, spreekt hijgerig en op hoge toon, en zegt dat ze heeft gehoord dat Rogier Hoofs wel eens zaken voor mensen uitzoekt, dat hij daarin goed is en niet zo heel veel geld vraagt. Ze wil nog meer zeggen, maar Rogier onderbreekt haar en vraagt haar naam. Ze reageert niet, ze vertelt liever wat ze nog meer over hem weet.

'Oké,' zegt hij dan, 'ik heb het begrepen, mevrouw.' Hij spreekt langzaam, wil haar daarmee een ander tempo opleggen. Hij vraagt nogmaals hoe ze heet en waar ze naar op zoek is, maar ze trekt zich niets van hem aan en in diezelfde ontembare drang gaat ze verder. Ze wil weten of hij te vertrouwen is en of hij haar niet zal uitlachen als ze hem haar verhaal uit de

doeken doet.

‘Ik lach niemand uit,’ antwoordt hij kalm.

‘Echt niet?’

Hij stelt voor dat ze elkaar ontmoeten, dan ziet ze het zelf. Ze kunnen bij hem thuis afspreken, maar als ze dat prettiger vindt, kunnen ze elkaar ook in een café treffen of desnoods hier in het... Hij maakt zijn zin niet af. Zijn uitzicht is verstoord. Tussen hem en de jeugd op het grasveld is iemand komen te staan. Aandachtig kijkt Rogier naar de verschijning, terwijl hij de verbinding verbreekt, zijn telefoon en het boek over de oorlog naast zich op de bank legt en langzaam overeind komt. Op een meter of vier staat een vrouw in smalle, halflange jurk. Ze lijkt Indonesisch. Aziatisch in ieder geval. Ze houdt haar telefoon nog tegen haar oor, toont een gezicht alsof ze de scène tamelijk gênant vindt en zegt dan dat ze hem is gevolgd, vanaf zijn huis naar het park. Dat ze een tijdje naar hem heeft zitten kijken, vanaf een bankje verderop. Ze wijst een kant op. ‘Sorry,’ zegt ze ten slotte, ‘maar ik moet weten hoe je bent.’

Rogier houdt zijn handen op. ‘En hoe ben ik?’

‘Ik denk nog steeds in orde.’

‘Nog steeds?’

‘Ja, nog steeds.’

‘Goed,’ zegt Rogier en hij verplaatst zijn leesbril naar zijn voorhoofd, ‘nu je er toch bent, misschien kun je me alvast wat bijpraten of maak je liever een afspraak?’

Ze komt een paar passen dichterbij. Blijft daar staan. Ze onderzoekt het verschil in lichaamslengte, daarna zijn gezicht. Ze is niet jong, eerder oud. Haar gezicht is gerimpeld, maar omdat ze slank is en al haar haren onder een hoofddoek heeft verborgen, kan ze zich van een afstandje voordoen als een jonge vrouw. Rogier steekt zijn hand uit. Ze kijkt er even naar, voordat ze die van haar erin legt. Hij vraagt nog maar eens naar haar naam, maar ze beantwoordt de vraag met een vertwijfeld gebaar, stapt dan achteruit, slaat haar armen om zich heen en kijkt een andere kant op. Het ziet eruit alsof ze heeft geoefend, maar er toch iets is fout gegaan en ze op het

punt staat de scène van voorafaan over te doen, terug naar het bankje van waar ze hem stilletjes had geobserveerd en dan nog een keer de telefoon.

Rogier verontschuldigt zich voor het geval hij haar onjuist heeft bejegend, maar van excuses wil ze niets weten. ‘Het is moeilijk,’ zegt ze alleen maar.

‘Wat is er zo moeilijk?’ vraagt Rogier.

Ze geeft geen sjoege.

Omdat het tafereel tot een stilleven dreigt te verworden, besluit Rogier maar weer te gaan zitten. ‘Als ik u ergens mee kan helpen, hoor ik het graag. Ik zit hier nog wel even.’

Als hij is gaan zitten en opkijkt, is ze tot zijn verwondering bij hem vandaan gelopen. Rogier gaat weer staan, volgt haar gang langs het gras, helemaal tot aan de rand van het park, daar waar ze in de drukte van de vele voetgangers verdwijnt. De Hezelstraat in.

Dan niet.

Zolang het weer het toelaat en hij niets om handen heeft, zelfs geen invalwerk bij *Breng*, haalt hij bij de bibliotheek een aantal boeken om ze een voor een mee te nemen naar het Kronenburgerpark. Zoals het park tegen de stadswal is gesitueerd, nabij de imposante Kruittoren, of anders met al die naïeve bomen ernaast, daar moet toch ergens wel een naad in de tijd zijn, heeft hij bedacht, een verborgen doorgang naar een andere eeuw, een plek waarop de tijd niet langer greep heeft. Al die boeken over de geschiedenis van de stad zullen me vast helpen vandaag of morgen die plaats te vinden. Tijdmachines zijn verzinsels, maar krommingen in de tijd, die zijn aangetoond. Hoever moet hij zich buigen om in zo’n kromming te passen?

Rosanne, zijn halfzusje, heeft na een maandenlange stilte op een dag weer eens opgebeld, maar alleen maar gevraagd of het goed met hem gaat. Na het antwoord hing ze op. Tien minuten later stond ze voor de deur. Ze wilde weten hoe het verder moest met Maurits, begon ze, maar het gesprek dat erop volgde, ging over van alles behalve hun vader. Ze was onrustig, maakte zich zorgen om haar werk en vroeg zich af